נחלת אל ליפה כל זכר אתן שאין מברבין עליה כל. לכל: לבושי שרד שם (") אם בישרא שבר "לבו" למ מביר אמור במכיבה ומכיר למ מביר בלמ מביר למ מביר למביר שלפה לא והכעל כלל החשפור בדחמתם בלכה לא והכעל כלל החשף החשום שלין בינים להחשום שלין בינים להחשפור בינים להחשפור לבעל להחשפור בינים להחשפור לבעל להחשפור בינים בינים בינים להחשפור לבעל להחשפור בינים בינים

נשטונ מם הוח ענו"ם הו ישרחנ ונ"ע נמה השמיטוהו הפוסקים. ואפשר דס"ל דאף הגדולים אין נוהרין בזה עתה ומדליקין מיד סמוך לחשיכה: ח יד. מברכין עליי. מפני שנטל אדה"ר במ"ש ב' אבנים והקישן זה כזה ונכרא האור: יא מו. שמש שאוכד. פי' בבית הסמוך לב"ה כמ"ם סי רס"ט ול"ל דהחלונות פתוחים לבה"כ: יב מז. על גר. וה״ה נר של חתנים: יג יז. אינו מפרך. דבעינן שיחותו לחורו כמ"ם ק"ד (°) ועססי ס"ט. משמע פק דדוקא על הנר אינו מברך אבל שאר הבדלה אומר וכ"מ בטור ובמרדכי³ דלא, כהרשב"ה 4 ועיין בחשר׳ רש"ל סימן ע"ו: יד יה. אחד מכרך. ואע"ג דלריכים כלן לשתוק ולשתוע והוי ביטול ב"ה ת"ת הא עדיפה משום בכוב עם הדרת מוך גמ' ועסי' רי"ג ס"ה: עו ש רואה את השדהבת. כגון שעומד מתחוק: במשתמש האורה. כגון שעומד מן הנד. וכ׳ בחידושי הרשב״ה שאספקלריה של זכוכית מקרי שפיר רואה

י ° אור של כבשן כתחילת שריפת הלכנים אין מכרכין עליו שאו אינו עשוי להאיר ואחר שנשרפו או עשוי להאיר ומכרכין עליו: יא ° נר בית הכנסת (מ) ע אם יש שם אדם חשוב

מברבין עליו ואם לאו אין מברבין עליו ⁹ וי"א בהפך יואם יש שו שמש ("י) שאוכל שם מברבין עליו

ביושן - ואם יש - שמש יש שאוכל שם מכרכין עליו והוא (°) שלא תחא לכנה זורחת שם: יב ? אין מברכין מו על נר (יו) של מתים שאינו עשוי להאיר הלכך מת שהיו מוליכן לפניו נר אילו הוציאוהו ביום והוציאוהו כלילה כנר אין מכרכין עליו: יג ° ° סי מומא יז (עי) אינו מברך: יד ש תון יושרות ברד - יד ש תון יושר - יד ש יושר

י היו יושבים כבית המדרש והביאו (י) יה אחד מברך לבולם:

שו ססס ת (°) גר בתוך חיקו או בתוך פגם (פי כלי שנותן בו הגר שלא תכבה) או בתוך אספקלריא ים רואה את השלהבת ואינו משתמש לאורה - משתמש לאורה ואינו רואה את השלהבת אין מברכין עליה עד שיהא רואה את השלהבת ומשתמש (^(מ) לאורה:

סעסיי קנ״א סי״ט ועי׳ בי״ט ח״א סיסעמ״ש סי׳ צ׳ סי״ט ועי׳ בי״ט ח״א סעסיי קנ״א סי״ט ועי׳ בי״ט ח״א : ויקפרו

משילין שם (לפ.) דאמרי׳ לענין הוצאה בשבת (°) דאם הוליא שלהבת בקיסם שהוה חייב (°) וה"נ בנר מנר הוה כמו קיסם זה אינו דהא שם אית' במשנה ישלהכת בכ"מ (°) פירש"י כגון הדליק נר משלהבת הבירו אינו מעכב באיסור תחומין עכ"ל וכד משמע דנר שלהכת לא הוה (°) כיש עמה גחלים ובקיסס. ותו ראיה ממ"ש הרמב"ם פ"ט נתערב ריח שמברכין עליו בריח שאין מברכין עליו הולכין אחר הרוב ולעיל מיניה זכר אותן שמברכין עליו דהיינו בשמים של ע"ה הרי לפניך דלה אזלינן בתר החיסור לענין הברכ׳ אלא בתר הסיתר שנתוסף בו ה"ה נמי כאן גבי נר דודאי ים בהשלהבת שהדליק ישראל רוב מהשלהבת

של עכו"ם שהודלק ממנו דהוא נרא׳

השלהדם ומשתמש לאורה ופנס הוי אינה רואה השלהדם ולא משתמש לאורה 🖰 נעינים. (°) ותו דאל"י למה לא הצריך כאן ג"יר רוב כמו התם אלא ודאי (°) דמיירי שיש לו מחילות ברול עכ"ל. ונ"ל דס"ל דהירושלמי מילי מילי קחני דלא בהרב"י: דבאמת יש בו היתר ואמאי נאסור כאן בהדליק במסיבי וכ"ש שלא במסיבה. וראיה לדברי עוד מדלא זכר הרמב"ם כאן איסור בהדליק ישראל מעכו"ם כשהוא במסיבה

במ"ש גבי בשמים בפ"ט ולמה החיר סחם ויש מכשול להחיר. אלא ודאי דבאמת מותר אפי' במסיבה כאן בישראל שהדליק מעכו"ם כנלע"ד ברור אלא שאיני כדאי לחלוק על המ"מ וב"י שחקרו לכל הפחות במסיבה ע"כ דברי בזה להלכה ולא למעשה: (ז) ובמוצאי י"ב בר. הטעם בשם הרמב"ן שבשבת מותר מכה תוספת היתר דה"ל כאור היוצא מענים ואבנים אבל בי"כ אין מברכין אלא על אור ששבם ממש או על אור שהודלק ממנו עכ"ל: 🖪 (ח) אור היוצא כו'. לפי שגם תחילת ברי"מ האור היה במולאי שבת ע"י אדם הראשון שהקיש אבנים זה בזה וזה אין שייך בי"כ: יא (ב) אם יש שם אדם חשוב. דאו נעשה להאיר לו ואם אין אדם חשוב לא נעשה להאיר אלא לכבוד השכינה ויש אומרים ס"ל דאם יש אדם חשוב לא נעשית אלא לכבודו לא להאיר: יד (י) אחד מברך לבלם. משום ברוב עם הדרת מלך:

דעל תוספת דהתירא הוא מברך: (ט) אין שברבין. בנת' פרכינן אי התוספת דהתירא קא מברך א"ה נכרי תגברי נדנו ומבי אין ה"נ אלא מזירה משום נכרי ראשון ופמוד ראשון. פי שיבא לגדרך על של נכרי שהדליק תנעשיי ופאותו אור שלה שלה מוסף תשמשיכה כגון פמוך למשכה מיד ועיין ט"ז ובדיעבד ילא בזה כיון ראינו אלא גדירה מ"א. (הט"ז תהה על מ"ש המגיד דבמסיבה אפור תשום ע"א אמאל ויותא דמגרך אתוספת היתר של ישראל כוי ומפיק י המשל בעל המפרסה וההחתיר דמנטיבה והמילה נפלאה על המחבר שמתוח של הכב החגרי לאסור תשום ע"א אלא להקל שלא המפרסה וההחתיר המסיבה והימא נפלאה על המחבר שמתוח שלא כתב החגרי לאסור תשום ע"א אלא בכותי שהדליק תישראל שאסור בתסיבה דעכשיו הוא בתסיבה בותי כת"ש הלבוש. אבל בישראל שהדליק אפיי (מגוי ע"א: [מע"א] ממש שרי והוא ברור. ע"ש בספר אליה רבה) : (י) אין שברביץ. הטעם בשם הרמב"ן שבשבת מותר מכח

שערי תשובה שערי תשובה כתכל כצפרניו לכד ולא כתוך פני האצבעות והאריך בזה ע"ש; יד (כש"ע) היו וושבים כו'. וכתב ב"ב האפי בראפי בראפי ביר האם יכול לתזור ולברך להוציא טו (נת) (נת)

הגדורת רעק"א לחילה מחדורה בלו הוי מעניים שהדליק נמים מעניים לאין מנרכים לפל לם הדליק למולה מחדורת יפראל שענה מענידה היי מעניים שהדליק במיש מישראל דחברכי שיש: ז מג"א ס"ק יג ומייע. ע" מי מיא חברים ד' מג ש"ב:

מענדה היי נעסרם שהילק נמיש חשקול התנדפי שיש: ז פג"א פוק יג וציע שי מי נית אפרים די חג שינ:

(ב"ק יא) אין מכרסים גוויה משום גוי ראשון ועמוד ראשון פ"י מו". כנ"ע". ר"ל החל גם על נד ראשון
רלוי לגביף אין מה גם במ"ש ניתובף שלהבת ואור חדש כל רגע אייני "ל אחוספי ההתיל מגביף מ"ח
רלוי לגביף און מנותר ראשון הייני מתוך לחשיכה העדיין לא ניתופף התילא. ואש"ג החום גודה לגודה
נתכנו התום" בכרסות דף נ"ג ע"א וו"ל חדא גודה היא דגורו חכמים כל אש גוי שביד גוי דאי לא
מהנו התום" בכרסות דף נ"ג ע"א וו"ל חדא גודה היא דגורו מכמים כל אש גוי שביד גוי דאי לא
מהם אול הקייתל הל כי עב"ל עיון שם: (כ"ק יג) אם רובן וו ל"ע דיותיא לק קובע נד. ואפרי ברוג
ברים הו"ל להיחד ליתול לל קבוע כי לקולא: אכל בנתו לא משתע כן. ר"ל אחיי הובא שם בייותל
אחרי וקתני בה ראה תינוק מהלך כ" לדיך לשאול ביי וכמ"ש מ"א אחיי ומדסתתה הבכייתל משמע
אחרי לחיי לביד ביי בייות אול אפיים לדין לשאול ביי וכמ"ש מ"א אחיי ומדסתתה הבכייתל הייל דמילי אול התוק בייות הייל שלא מול מ"מ שהול ביי ניהו דייל
דמייל בלורו גל סתון להשים תמש דאפי גדול י"ל דשרלל הוא מ"מ הוא לוה לנחון הגד ביד אדם
דמרלל הוא ולה לתתוך להיובא כ"ב יש שלא להנתא של בליי היא והוא ליה לאות לנהוק בלי דוא בי"א בי"א בי"א ואם להול בית גוי או הול הוא בית ביה ביום והיא לא כול ביר הוף מתקום והדל א ביות אינו מלה ל בוני בריו ושם" להיא בית ביום להול של ביו ביא לה כו וני מיא ואם להול של ביו ביה בילא הוא להיו שוב לא כיו והיא ואם להול שלה בונ צום לה בוני ביום היא ואם להוב שלה מות ברך ולא ישראל לפי רחוק התקום והדרה קושית לדובתה ניתה בין נוסיו ליידים ש"א שלה כול בין הוא מתחץ על זוקן של שלה על עד מיו הוא וועסי ליידים ש"א שלה כול בין הייח הייח וועסי ליידים ש"א שלה כול שלה כול מברך ולה מוך לברך והריות ריו שונה ליידים שלה בין להוב הייח הייח ווברל לחברה של שני ביות הוא הוא הייח בין להוב הייח ביות הייח בין להוב הייח בין להוב הייח ביות הייח בין להוב הייח ביות הייח בין להוב הייח ביות הייח בין להוב אין כוונת מ"א דאמרינן על חאור כל דפריש כר אלא כוונתו דהאור והנר או העציי הם שני עניני' נפרדים וניהו דהגר והעצים הויין קבועים אצל האור דעלי מברך לא הוי קבוע. והה"ג כ' המרדכי בפ"ק דמולין לממ"ע חלינות המשפט האין קופשים אבל האוח לשפי לנתן כו אי קופע חליג כל היותרט בפ"ק דמולין לממ"ע חלינות במסדרן הכר רוב דישות ולא מיקרי קבוע משום דהדבור דנפיק מפומיהו ס"ל פירש הפיא פר"ח שם וע"ב גם שם אין הבוונה דאמרין על הדבור מרובה פריש דהא הדבור הפיים המאם המדבור מו האדם המדבור המיוני במשפט אני"ב לפני אליע מושב לדבר אחד עם אם המדבור ולכן לע"ג דפסדרין גופיסיה הם קבועים מ"מ דטרם לא מיקרי קבוע ער וא"ש: וה"ה הכא כאור ורית וכן מורה לשין מ"א שכתב ואפשר (לוה) לדה על מיקרי קבוע ער וא"ש: אמריון בנמ" כר ול"ע כר ואפשר ה"ל דאף הגדולים כו". ר"ל דהא דבתינון לפין לשאול אחריו לא אחריו לא אחריו לא

תוספת היחר דה"ל כאור היולא מעצים ואבנים אבל ביו"כ אין מברכין אלא על אור ששבת ממש או על אור שהודלק ממט עכ"ל: ז (יא) אזר. רכול להשמתש לאורו כמ"ש ס"ר: ח (יצ) מברכין עדיו. לפי שנם מחלת בריית האור היים במ"ש ע"י אדה"ר שהקיש אבנים זה בזה ואין שייך ביו"כ: "א (יצ) שאוב"ל. פ"י בנית הסמוך לבה"ר כמ"ש סימן (רל"ע) [רק"ע] וצ"ל דהמונות מתוחים לבח"ב. מ"א: "ב (ד) של מורש. ומ"ה כר של חמנים מ"א ובלאר היטב אחר לפני יש שם שירבו בישי : 12 (שנואים פכל כי תר. <u>בישיק</u> של הנר אינו מברך הפל של הנר אונו מדים בישיק הפל הפל הפל המדים החל ואספקלריא של זכורית מקרי שפיר רואה השלההמ ומשתמש לאורה עיין מיא . כמב מטיית ראימי המדקדקים שמדליקין נרות במקום אופל דעייז זכה שאול למלוכה. וכמב צדה לדרך יש לכל אדם במיש להדליק נר יותר משאר לילות החול :

ביים דאמילו רבינו אפרים דפליג בבשמים שעיקרו להנאת הנפש אבל בנר החוא מעזה מודה עיש: סו (טו) לאורה. עבהיט ועיין בנודע ביהודה (מהרורא תנינא) סיי כיא מיש על דברי (הג"מ) (המג"א) בזה:

ביאור רובר"א 1 ובפוצאי יהיב, דעעם החותר משום תוספת דהחולה מחש בעמלה היל כאור היולה תעלים כמיש כיה ועיין עיזו: 7 שומא. עסיד וצ' עעייו: טו גר בתוך. בכרות (נ"ד) (נ"ב) כ": אספקאריא. ורושלמי:

המצא הכן המשם משל משור ומשור בחוץ במון מינו כי אפפקריא. יוחלמי:

המשקר למיים להי על רוג וחוקה ולם מתמין הימ לחיבה לברו ומלי דפולים לבל הימל לברורו לריך לברר החל
קיל למיים על רוג וחוקה ולם מתמין הימ לחיבה לברו ומלי דהולכה הבריחה להשמעין אינו כיה
קיל למיים על רוג וחוקה ולם מתמין הימ לחיבה לברו ומלי דהולכה הבריחה להשמעין אינו כיה
דין גדול המתיון דודחי גוי הוא ומיון לדידן גם הגדולים אין מהכין קען וגדול שון ולריך בשל
דיל להתיין הדחי ביתולי יייר שירן לרוג פשעמו: (פ"ק ר") מברכים כו' מפני שטעל כו'. רייל בשבה
היתה החלה הקנוח חכמים לברך על האור במיש משום שבהל צמיש שנטל לההייר ולא משום טעם
היתה וחלה מתקנה מבמולה יויר שין גם כן קלת בשבת מיית היתה עוקר התקנה מוס ההאור
מיון דיולא בזה ידי עיקר התקנה משא"כ במולאי יום הכפורים דעיקר התקנה היה לפרס שיום זה
ריון דיולא בזה ידי עיקר התקנה משא"כ במולאי יום הכפורים דעיקר התקנה היה לפרס שיום זה
ולכן אין לברך על אור היולא שתה מעלים ואצנים דנו ועתה במולאי "ידי הותרה וולתו ליכל מעם לחר
ולכן אין לברך על אור היולא שתה מעלים ואצנים דעות המולא יידי הותרה וולתו ליכל מים לה היה בעולם בי"ר הישעם שיש ביהיל אינו שיין בשבת אין לו ענון כלל ליין על חלא לה היה בעולם ביהיל היו בת משה במולאי וידי מוך מולא בדה להיו ביה להול הייד הטעם להורות שיים זה קדוש ותור תשלה יים להול הייד הטעם להורות שיים זה קדוש ותור משלה ייש כו אות הייד הטעם לבריכ על לדי זה יול השתם להור מייל השתמש לאור במייב לחלים לה מדלק הייל להיול לבריכ דעל ודי זה יוכל השתם להור במייב לחלים לאון מצרכן שליו במול התור במיה לחלים להו של היש שלת בשלתוח ליון השת מבר בלו דעניי שותור בלה ייש לה מול היים בשות לבלות הול השתמש לאור במייב לחלים לה מול הוע ללה ישול בפלחות לו מר מת התאורות מיית שהוא בעלחות להיים בחול בל מודש שלה בלו מול מה שתה בתורה הוא שיין דוקלה הייל לה לה לה שלה מלה של הור מת משליים לאן דעניים שהות בלה מון להור שלה בחלל להור לה מון ללו מול להוו מלל הייש לה מהלוות היים שהום להור ביים להוו מלל הייש לה הול המולים הוא ביים להוו ללו מול להוו מלל הייש לה מל הוו שלו מול מתת הוא מוב לה לה דעל ללו ידול כלו מונים של היים להוו של הוו שלה בלו הבייה את הבלה בלו הביים הלה בעלחות בלה בלה בלול הביל כל לה ידול כלו מול הלי בדול כלו הבייה להוו שלה הוום הל דהה כעי" שיעחוד כי"כ סמוך לגר עד שהיה בעלתו יכיר בין תטבע למטבע כמ"ש סעיף ד" וזה לא שייך בסומה: דלה כרשב"א. שהביה הרב"י דס"ל כיון שהיט מברך על הגר לא יבדיל כלל ויסמוך על

כן בנר פסדלים ישראל ממני דחיו כאן גחלת של היסור כלל ודהי שרי כדין שלהבת של ע"ה בחין שם גחלת וה"ל ממ"ש בפ׳